

GILLETTE: PREȘEDINTELE MEU

GILLETTE AUDIO — PEPPE — GILLETTENARRATIVE.COM

Președintele nu stătea pe scaun. Se scufunda. Nu vorbea, nu privea, nu comanda. Abia respira. Una dintre zilele acelea în care până și cei mai mari bărbați arată ca niște copii lăsați afară în frig.

L-am zărit de departe și am aranjat o întâlnire galantă — două prietene. Au ajuns lângă el, în liniște. Fără machiaj, fără provocare. Pur și simplu prezente. Ca și cum cineva le-ar fi pus acolo ca să umple un gol care refuza să fie umplut.

Și-a ridicat ochii cu efortul unui om care ridică o piatră, s-a uitat la mine și, cu o expresie gravă, m-a întrebat: Cine sunt, Nando? Am zâmbit fără să răspund. A insistat:

— „Nando... crezi că... sunt prostituate?”

Vocea îi era frântă. Nicio ironie, nicio răutate. Doar frică. Frica de a fi devenit un om care are nevoie să plătească pe cineva doar ca să nu se mai simtă singur.

Nu plătitese niciodată în viața lui pentru o femeie — dar își golise adesea buzunarele pentru ele. Primul buzunar: un sul gros de bancnote, ca să reprezinte puterea. Restul: mărunțiș, ca și cum ar fi spus: cheltuiesc doar ce aleg eu.

M-am apropiat, încet, așa cum te apropii de cineva care stă pe margine.

— „Nu, domnule Președinte. Nu sunt prostituate.”

A înghițit în sec, ca și cum ar fi așteptat o sentință.

— „Atunci ce sunt?”

— „Sunt înlocuitoare, domnule Președinte.”

Tăcere. La început n-a înțeles. Apoi a sosit înțelesul.

— „Înlocuitoare... pentru ce?”

— „Pentru tot ce nu mai puteți simți singur.”

Cele două femei mă priveau, dar nu și-au coborât ochii. Ele iau — mereu — dar nu cer niciodată.

Nu erau acolo ca să seducă. Erau prezente ca să umple o gaură neagră.

Președintele a tras aer în piept, încet. O lacrimă — doar una — a căzut fără niciun sunet.

— „Nando... cad.”

— „Știu, domnule Președinte. Dar nu azi.”

Și pentru o secundă, în acel moment, a redevenit el însuși. Nu rolul. Nu simbolul. Omul.

Omul din „Președintele meu”.

Salut, Peppe